

РЕШЕНИЕ

№ 23585

гр. София, 14.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елица Райковска

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Мария Владимирова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8083** по описа за **2024** година докладвано от съдия Златка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на М. Й. Л., ЕГН [ЕГН], чрез адв. С. Д. С., срещу решение по НАХД № 4692/2024 г. по описа на СРС, 13-ти с-в, в частта, с която е потвърдено наказателно постановление (НП) № 23-4332-016523 от 24.07.2023 г., издадено от началник сектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с което на касатора на основание чл. 183, ал. 5, т. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лв. за нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП, на основание чл. 183, ал. 4, т. 7 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 50 лв. за нарушение на чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП.

В касационната жалба са наведени аргументи, че оспореното решение е постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Касаторът счита, че в АУАН и НП не е описано подробно нарушението, както и обстоятелствата, при които е извършено, доколкото фактическата обстановка описана в НП е неясна и е посочена крайно лаконично, което накърнява правото на защита. Твърди, че от събраните доказателствата от СРС не се установява по безсъмнен начин вмененото нарушение. На следващо място сочи,

че при оспорването на атакуваното НП пред районния съд не е достатъчно последният да се позовава само на редовно съставен АУАН от свидетеля - актосъставител, за да се считат за достоверни всички описани в него обстоятелства в т.ч и вината за твърдяното нарушение. Иска се отмяна на процесното решение и потвърденото с него наказателно постановление.

Касаторът, в съдебно заседание, редовно призован, не се представлява.

Ответникът - началник група в СДВР, отдел „ПП“, редовно призован, не изпраща представител. С представени писмени бележки счита касационната жалба за неоснователна и необоснована. Излага доводи, че АУАН и НП са издадени от овластено за целта длъжностно лице. Счита, че в АУАН и НП се съдържат всички изискуеми от закона реквизити. Излага още, че АНО е определил правилно правната квалификация на извършеното деяние. Моли решението на СРС да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност по отношение на адвокатското такова на другата страна.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Д., дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XVI-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл. 211 от АПК от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да постанови оспореното решение, СРС е приел за установена следната фактическа обстановка: На 09.07.2023 г. около 20:41 часа жалбоподателят управлявал лек автомобил модел "М. А 180 ЦДИ", с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица] към [улица], като на кръстовището с [улица], при червен сигнал на светофарната уредба, жалбоподателят навлязъл в кръстовището и го преминал, като продължил движението си. По време на управление жалбоподателят не бил с поставен обезопасителен колан, макар автомобилът му да бил оборудван с такъв. Поведението му било забелязано от служители на СДВР, които го спрели за проверка. В хода на същата той не представил контролен талон към СУМПС. За констатираните нарушения на ЗДвП бил съставен АУАН, а въз основа на него - издадено и процесното НП № 23-4332-016523 от 24.07.2023 г.

За да потвърди НП, първоинстанционният съд е възприел описаната от АНО фактическа обстановка, като е счел, че извършеното нарушение е безспорно доказано от събраните писмените и гласни доказателства, като е кредитирал свидетелските показания на свидетеля Е. В. и Б. В. и приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства и доказателствени средства.

От правна страна, съдът е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП са спазени разпоредбите на чл.42 и чл.57 от ЗАНН, а в производството по ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителя не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Въз основа на установената фактическа обстановка, съдът е приел, че нарушението е осъществено от обективна и субективна страна, тъй като водачът не е изпълнил задължението си да съобразява поведението си със светлинните сигнали на светофарната уредба по чл.6, ал.1 от ЗДвП, както и е управлявал автомобила без поставен колан, с какъвто е бил оборудван автомобила, което е нарушение по чл.137а, ал.1 от ЗДвП. По отношение на наложената глоба за нарушение на чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП е приложен чл.3, ал.2 от ЗАНН. Изложил е също така, че нарушаването на правилата за движение по пътищата е извършено от касатора при форма на вината непредпазливост, тъй като той не е възприел червения светлинен сигнал, въпреки че е можел да стори това, доколкото по делото не се установяват пречки от обективен и субективен характер, които да са го възпрепятствали.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 от АПК.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Административен съд София– град намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и при отсъствие на съществени процесуални нарушения.

Съдът, приема, че съдебният акт е постановен и при правилно приложение на закона, като при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/.

Анализирайки всички доказателства, правилно районният съд е приел, че нарушенията са безспорно установени и доказани, както и, че наложените административни наказания са законосъобразно определени, като вид и размер, съответстващ на установените нарушения.

Процесните АУАН и НП очертават по разбираем и несъмнен начин в конкретика фактическото обвинение за твърдяното нарушение. В тях са описани по изискуемия от закона способ относимите към съставомерността на нарушението факти и обстоятелства. Налице е коректно цитиране на нормативните правила, доколкото направеното изложение на реализираното от водача нарушение, респ. обстоятелствата, при които то е извършено, е формулирано изчерпателно. Следователно М. Й. Л. е бил наясно с рамките и съдържанието на обвинението срещу него и е бил в състояние да проведе защитната си позиция, както в хода на развитото се административнонаказателно производство, така и в съдебната фаза на процеса. При преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства поотделно и в съвкупност недвусмислено и категорично се налага изводът, че М. Й. Л. е извършил

виновно вменените му нарушения на чл.6, т.1 и чл.137а, ал.1 от ЗДВП, тъй като е преминал през процесното кръстовище с управлявания от него лек автомобил при червен сигнал на светофара и е шофирал без поставен обезопасителен колан.

Анализирайки всички доказателства, правилно районният съд е приел, че нарушенията са безспорно установени и доказани, както и, че наложените административни наказания са законосъобразно определени, като вид и размер, съответстващ на установените нарушения. Правилно по отношение деянието по п.3 от НП е приложена разпоредбата на чл.3 ал.2 от ЗАНН и постановлението в тази част е отменено.

Мотивите на районния съд се споделят от настоящата касационна инстанция, поради което на основание чл.221, ал.2 от АПК изцяло препраща към тях.

В заключение, съдът намира, че оспореното решение е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за касационната инстанция, съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 5 от ЗАНН. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ (ЗПП). С оглед ниската фактическа и правна сложност на делото, съдът счита, че в тежест на касатора следва да бъде възложено юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ във вр чл.222, ал.1 от АПК, Административен съд София - град, XVI касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 14.06.2024г. по НАХД № 4692/2024 г. по описа на Софийски районен съд, 13-ти с-в .

ОСЪЖДА М. Й. Л., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 80/осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

